

Николай Теллалов

Среща

– Анжела?...

Младата жена се обърна. Лицето ѝ изрази лека изненада, която постепенно се превърна в маска на учтиво недоумение.

Заговорилият я младеж се покашля, поизчерви и изтърси:

– Здравей... Как си?

– Благодаря, добре – неволно се усмихна в отговор тя и завчас от дама в делови костюм (строга пола и сако) се превърна в такава, каквата си беше, младо момиче, мечтаещо за свободата, която дават дънките и непокорно развятата коса. – Познаваме ли се, извинете?

– Ами... – посмути се той и бръкна в джоба на брезентовата канадка. – Ето – рече, подавайки ѝ поомачкана снимка.

Девојката го изгледа с добродушно подозрение и чак тогава пое и се взря в снимката.

Секунда след това ахна:

– Че това съм аз!...

– И аз – добави младежът и се усмихна сковано.

Очите на момичето бяха големи, такива, каквито той ги помнеше, тъмносиви на цвят. В тях отново бликна изненада, но този път радостна.

– Виктор!

– Да... Виж как помниш...

– Боже, не съм си поглеждала в албума от сто години! Променил си се толкова много!

– А ти не. Само дето ги няма плитките с панделки.

Тя прихна.

Засмени се гледаха, чудейки се какво да кажат. Паузата почти взе да става неловка, когато Виктор рече малко припряно:

– А... Ти... имаш ли някаква работа, заета ли си? Щото да се отбием... ето тук, в тази сладкарница, да речем, да поговорим. Не сме се виждали май петнайсет години, а?

– Оу... Трябва да занеса едни документи ето там, отсреща и съм свободна... Вечерта щях да ходя на кино, но има достатъчно време... Наистина, петнайсет години! – Усмивката ѝ огряваше улицата. – Бяхме на по седем-осем, нали?

– Е, аз на девет.

– Божичко, Вико... Защо не ме почакаш във... хм, ами да, в сладкарницата? Щом ще сме на вълна детски спомени, нека да ни мирише на бонбони!

– Нима помниш?!

– Допреди минута не знаех, че го помня. Ти винаги ми носеше

нещо сладко... а после ме караше да си четкам зъбите!

– Баба ти все мрънкаше, че ще си ги развалиш от толкова захар.

– Да... Баба-мърморана...

– Жива ли е?

– Не знам. Тя ни беше хазйяка, забрави ли?

– Тъж... Виж това наистина... Хвана ме. А аз си мислех, че всичко съм изровил от тавана – чукна той челото си с пръст.

Анжела внезапно се пресегна и топло го улови за ръката. Застана съвсем близо и Виктор усети аромат на парфюм.

– Пораснала съм – със слънчево-безгрижно задоволство забеляза тя. – Добре, ей сега се връщам...

– Какво да ти взема? – подвикна той подире ѝ.

– Пастичка, както винаги – весело отвърна тя. – Но почакай за кафето, пия го горещо и без захар!

Той гледеше как тя тичешком се отдалечава, тракайки с токчета по шестоъгълните плочки на тротоара. Замига, проследявайки елегантните черни боти, в които бе обути, приятно заоблените прасци под тънката материя на тъмните чорапогащи. Останала е стройна... но нима тази красива жена е онова тъничко като кокиче момиченце?!

Виктор поклати глава щастливо усмихнат и с удоволствие пое с пълни гърди иначе неромантичния градски въздух. Усети лекото си прегърбване и разкърши рамене, изправи плещи. Сведе поглед към изтърканите адидаски-ветерани, към стотици пъти праните дънки... Брей, точно в този си вид ли трябваше най-сетне да я срещне!

Той махна с ръка. Нищо. Няма да се помрачи радостта му заради едни вехти дънки я! Пък и те дори не са кърпени. А канадката е почти нова, пуловерът е хубав... Е, брадата е малко понабола... Уф, що за коконски терзания – поядоса си се той. – Я бързо вътре в сладкарницата, конте такова!

Вътре изглеждаше кокетно и заедно със сладките аромати го заля полъх на детство, детството, в което всичко е радостно и сияйно, красиво и вълшебно, а огорченията, обидите и страховете неусетно се изнизват от сърцето, както ни напускат като страхливи крадци спомените за нощни кошмари.

По радиото ФСБ свиреше сякаш по поръчка:

Пак ще се срещнем след десет години...

Настани се в най-уютния според него ъгъл и загледа през покритата

с големи лепенки на Кока-Кола и Кемъл витрина на заведението. Внезапно се сети, че още от сутринта имаше някакво неразбираемо предущане – малко плашещо, наистина, защото стаята му се стори някак неуволимо променена. Възщност целият свят изглеждаше малко странен, нов, като да беше ремонтиран декор за стара пиеса. И нещо друго си припомни Виктор, докато с отсъстващ поглед се плъзгаше по минувачите оттатък стъклото – днес никого не беше срещнал, никой познат... Дори вкъщи бе празно...

Видя я да идва с походка, сякаш на глезените си имаше крилца, но ги сдържаше. Косата ѝ вече не бе стегната в кок, вятърът блуждаеше в кестенявите къдрици. Виктор веднага стана да ѝ отвори вратата и с молеща усмивка кимна на лелката зад бара.

– Ей сега ще ти направят кафето. Заповядай.

Настаниха се и замълчаха, притеснено намествайки се в пластмасовите столове. И изведнъж прихнаха, когато в един и същи момент отвори устата:

– Та така... – рекоха и после дълго се смяха.

Смехът разчупи неловкостта. Почувстваха се невероятно добре... и всеки го усети у другия.

– Как така носиш тази снимка?

– Ами... да ти призная, не е случайно.

– ? – изви вежди тя.

– Търсех те.

– Търсел си ме?

– Да. От половин година те търся. Много странно... Не ти ли споменах, че съм алпинист? Имам и тапия за това и щом много закъсам за пари, хващам някаква работа от рода на почистване на фабричен комин, миене на панорамни прозорци по високи сгради, фасадно боядисване... такива неща... Ей онова рекламното пано от другата страна на булеварда, виждаш ли го?

– Ти ли си го закачил? Ух, нямаш ли страх от високо!

– Е, не бях сам, разбира се, онова чудо тежи сто-сто и петдесет килограма. С кран го вдигнаха донякъде, после с макари... Както и да е... – Той потърка слепоочието си. – Преди половин година – подхвана с нервна насмешка, – точно на 28 май, помня го... взех та паднах. От високото. – (Тя прикри с длан уста и беззвучно ахна). – Ударих си главата в скелето и... мрак. После се оказа, че съм се закачил за същото скеле. Бях с един гащеризон, все му падаха презрамките, а този път виж – същите презрамки, едната де, ми спасила живота. Имах сътресение на

мозъка, а предполагам, че и уплахата си каза своето, не ме е срам да призная, хич не е приятно да се усетиш, как политаш надолу... а до асфалта имаше към седемдесет метра. Та... Дойдох в съзнание, гледам – болница, това-онова... Нищо ми нямаше де... Но оттогава, знаеш ли, започнах да си мисля за тебе. Намерих снимката. Прииска ми се да те видя. Много глупава идея, признавам, но... Беше ми интересно. Каква си станала? Рисуваш ли още? Още ли обичаш сладкиши? Още ли са ти топли очите като топящ се шоколад...

– Пфу, колко сладникаво... Ах! И това ли помниш!?

Двамата отново се засмяха. Той продължи след малко, съсредоточено свивайки вежди:

– Практично погледнато, такова желание си е чиста лудост. Минало е толкова време, толкова неща, хора, улици, ние самите – всичко е променено. Сладкарниците не миришат както някога. Бозата няма същия вкус. Никъде не могат да се намерят любимите ти бисквити „Златна есен“... а швепс не съм виждал кой знае откога. С други очи гледаме и други неща виждаме. Обаче исках да те намеря и това е.

– Наистина?!

– Да. Сигурно... защото живея втори живот. На косъм ми се размина. И, знаеш ли, виждам, че не е било напразно търсенето ми... нали?

– Разбира се. Много е хубаво. Не намирам думи.

– И днес, повярвай, бях убеден, че ще се случи НЕЩО. Ето такова чудато усещане. Като предчувствие за... за чудо. И, ето те – чудото. Чудесна си.

Тя наклони глава. Почовърка пастичката с вилица. Рече колебливо:

– Знаеш ли, този ден, 28 май...

– Ммм? – окуражи я да продължи той.

Ангела вдигна очи.

– И аз живея втори живот – каза, чупейки устни. – Катастрофирахме с кола. Едва се отървах. Представяш ли си?

Двамата замълчаха, загледани един в друг.

– Имам чувството, че не сме се разделяли – каза той.

– Само за малко.

– Да. Цял един тийнейджърски живот.

– Не е малко. Но не е и много. Усещам онова време, сякаш е тук, с нас. Сигурно, защото е наше. Двете половинки на геврека. Хоп – и го има. Хоп – и вече не е геврек, а само две самотни половинки.

Виктор си пое дъх.

– Бях влюбен в теб. Наистина най-първата ми любов. Съвсем

хляпешка...

– И аз – много естествено и леко призна тя. – Нима ти е чудно? Не знам... не, ще ти кажа. Много дълго, даже и след пубертета се сещах за теб. Не винаги си припомнях името, понякога дори лицето ти ми се губеше... Не с някакво желание да се срещнем, а просто... носталгия, съвсем безформена, сляпа... но искрена. Липсваше ми, без да съм го съзнавала. И знаеш ли защо?

– Защо? – послушно отвърна той.

– Никой след теб не е бил толкова... толкова галантен. Ти винаги идваше с цвете или с бонбон, или с нещо, нарисувано специално за мен... Винаги според теб роклите ми бяха най-хубави, моите коси най-красиви, рисунките ми – най-прекрасни... За теб това бе извън всякакво съмнение. Когато родителите ти купуваха нещо, това татко ми е разказвал веднъж, ти веднага си питал: „А за Анжела има ли?“ Помниш ли, че никога не сядаше, преди да съм седнала аз? Обясняваше ми, че така постъпвали рицарите от романите. И винаги ме рисуваше с корона.

– Това не ми пречеше да те понатупвам.

– Сигурно съм заслужавала. Не помня да си ме обидил несправедливо. Сигурно всичко идеализирам, но... Виж, пред други се държеше с мен доста сухо, но винаги ме отделяше от околните. За една жена специалното внимание е много важно нещо.

– Май наистина някога съм бил по-добър.

– По-чист. По-невинен.

– Непокварен.

Тя кимна.

– Както и аз.

Той помълча, но не се сдържа и призна:

– Виждам те същата, както някога.

– С корона ли?

– Да.

– Иска ми се да вярвам, че и ти си същият...

* * *

Изпрати я, когато над града вече се спускаше плътен уютен здрач. Вървяха и мълчаха, но не защото си бяха казали всичко. Просто им беше време да помълчат заедно, да споделят и късчета тишина на отминаващия ден. Жици пресичаха жълтото следзалезно небе, блоковете отвяха стотици светещи очи, зад които – искаше им се да вярват – царяха спокойствие и щастие. Светофари мигаха на удивително малкото коли

по улиците.

Пред блока се оказа, че някак неусетно се бяха хванали за ръце още по пътя. Тя отметна косата си – същински водопад къдрички и му се усмихна.

– Нали ще се видим... пак...? – с ненадейна боязън попита той.

– Разбира се – прошепна тя. – Утре? Свършвам работа в пет и половина.

– Чудесно! Нека се срещнем... пак там, пред сладкарницата, става ли?

– В шест часа.

– Добре...

Сега вече замълчаха неловко.

– Запиши си телефона ми. За всеки случай.

Тя разрови безпорядъка в чантичката си, изкиска се, докато търсеше къде се е скрила химикалката.

– Е... до утре.

– До утре, Вико... – откликна тя.

Виктор не разбра как се целунаха, а после тя със смях изтича към входа, извърна се да му помахва за довиждане и изчезна.

Той бавно облиза устни. Целувката ѝ още играеше върху тях.

* * *

Два часа вися в банята, където безпощадно се търка с пластмасовата четка и кисна под толкова горещ душ, колкото можа да издържи. Избръсна се най-старателно и опипа страните си, да не би някъде да боцка. Изми си зъбите, сякаш от това зависеше животът му и си заръча да купи от рекламираните за свеж дъх дъвки. Изглади най-хубавата си риза, навлече официален панталон и дълго се оглежда с критични очи в огледалото. Лъсна си обувките и претърси якето за нещо скъсано или зацапано.

След всичко това му останаха цели два часа до срещата и Виктор не знаеше къде да се дене и с какво да убие времето. Опита се да чете, но главата му бе заета само с мисли за Анжела. Мисли, които предизвикваха световъртеж у него, дружния с височините...

Не издържа и излезе. Хрумна му, че може да я причака пред тях и да я изненада с букета огромни гербери, който сега ревниво пазеше от поривите на вятъра и от забързаните минавачи.

Никога познатите му улици, хората, небето, целият свят не му се бяха виждали толкова красиви. Нямахше търпение да се клатушка по

автобуси и трамваи, затова хвана такси. На седалката се въртя нервно в радостна възбуда, устните го заболяха да се усмихва.

Вървеше към нейния блок, наслаждаваше се на всяка крачка, вдишваше въздуха с пълни гърди, без да забелязва вонята от магистралата и изпаренията от неприбраните боклукчийски кофи.

Входът с желязната решетка идеше все по-близо и по-близо, през стъклото се съзираха пощенски кутии, някаква обява, издраскан с флу-мастер предизборен плакат... Над таблото със звънците на домофоните пърхаше бяло ъгълче на недозалепен лист...

* * *

Анжела най-сетне хареса резултата от гримирането. Мислеше, че е успяла да подчертае в лицето си всичко, което намираше за привлекателно, без да е прекалила. Стана и се завъртя да се огледа. Остана доволна. Всичко с всичко си отиваше – и дрехите, и прическата, и най-важното – усмивката, която неудържимо избликваше върху устните ѝ.

Бе готова. И този път се чувстваше точно както изглеждаше. Но като видя часовника, не му повярва. Имаше още толкова много време!...

Тя се разходи напред-назад с кръстосани на гърдите ръце и спря пред телефона. Наистина, защо не? Един час повече заедно... Да, разбира се, какво толкова? По-рано е приключила с ангажиментите. Пък може да отидат на кино и после на заведение.

Докосна слушалката, поколеба се и накрая решително завъртя шайбата. За момент се притесни, дали правилно е запомнила номера. Е, и да стане грешка, ще го намеря в чантичката – утеши се тя, заслушана в телефонните сигнали.

Може би цяла минута никой не вдигна и Анжела въздъхна – навярно Виктор вече беше излязъл, и той нетърпелив като нея...

– Ало?

– А! Да, ало! Прощавайте, Виктор... ааа... Добър ден, може ли да се обади Виктор?

Отсреща толкова дълго мълчаха, че Анжела лекичко тръсна слушалката и каза едно несмело „ало“.

– ...Кой го търси?

– Ами... Виджте, една негова стара приятелка, отдавна не сме се виждали... – Боже, объркано си помисли тя, как беше името на майка му? Ах, няма значение... – Обаждам се да му предложа...

– Изглежда наистина отдавна не сте се виждали.

Гласът отсреща беше толкова сив и уморен, че Анжела изведнъж

съжали, че се е обадила. Стана ѝ неприятно... и кой знае защо, страшно. От смущение тя започна да говори, сякаш се оправдава:

– Разбирате ли, известно време бях в чужбина и скоро се върнах, и вчера...

– Разбирам, госпожице – прекъсна я ненадейно слушалката. – Щом сте били в чужбина, разбирам... Значи не знаете...

* * *

Над таблото със звъниците на домофоните пърхаше бяло ъгълче на недозалепен лист...

Виктор направи още няколко крачки, преди да разпознае какво пише върху него.

Дъхът му спря като след жесток удар в стомаха, усети, че му притъмнява, иглички от изтръпване полазиха върховете на пръстите нагоре към сърцето и в устата се появи нещо като сладникав привкус на упойка.

През немигащите от ужас очи, право в съзнанието му крещяха черните букви:

ШЕСТ МЕСЕЦА
ОТ
НЕПРЕЖАЛИМАТА ЗАГУБА НА
АНЖЕЛА

Тя се усмихваше от снимката си на некролога към падналите на земята цветя.

* * *

– Разбирам, госпожице – прекъсна я ненадейно гласът отсреща. – Щом сте били в чужбина, разбирам... Значи не знаете...

Анжела отдръпна глава от слушалката и се втренчи недоумяващо в нея. Стресна я тонът на говорещия – не можеше да разбере мъж или жена, толкова безцветен бе гласът, ала в него имаше нещо зловещо, нещо обречено, нещо горчиво...

– Какво не знам...?!

– Виктор почина.

Стаята сякаш се олюля от земетресение. В ушите ѝ писна, зашумя,

забуча и тя едва долови какво продължаваше да ѝ говори телефонът:

– Днес са точно шест месеца, момиче. Преби се нашето дете... Падна от фасадата на един блок. Той това подработваше. И не се опази... Чудно... До днес имало хора, които го мислят за жив. Съжалявам, момиче. Бъдете здрава.

Последва щракване и влудяващи сигнали запах:

заето... заето... заето...

1997 г.

КРАЙ

© 1997 Николай Теллалов

Источник: <http://drakonche.zavinagi.org/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3130>]